ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 17697

гр. София, 12.05.2026 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: СТАНИМИР Н. ЙОРДАНОВ КЮЛЕРОВ

като разгледа докладваното от СТАНИМИР Н. ЙОРДАНОВ КЮЛЕРОВ Гражданско дело № 20251110156444 по описа за 2025 година

Производството е по чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК.

По делото е постъпило искане за отвод № 107717 от 03.04.2026 г., от страна на ищцата К. С. М. с ЕГН **********, от адрес, чрез адв. Т. Ф. от АК – П, с адрес на кантората адрес, в което на осн. чл. 23, ал. 1 във вр. с чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК отправя искане за отстраняване от делото на съдебния състав. Като основание за поисканията отвод ищцата и процесуалният представител сочат, че във връзка с констатирани от тях нарушения на съдопроизводствените правила, свързани с бездействие и неправилно администриране на делото, са подали жалба с вх. № 3240 от 30.03.2026 г. до Инспектората към Висшия съдебен съвет, по която е образувана преписка № Ж-26-420, и че подадената жалба и образувана преписка им дават основание да смятат, че при разглеждане и решаване на спора от настоящия съдебен състав, съществува риск за постановяване на порочен съдебен акт, при нарушаване принципа за безпристрастност на съдебния състав, който го е постановил.

С определение № 46017 от 11.04.2026 г. съдът е указал на ищцата К. С. М. с ЕГН **********, от адрес, чрез адв. Т. Ф. от АК – П, с адрес на кантората адрес, че следва в едноседмичен срок от връчване на разпореждането да представят по делото препис от подадената жалба с вх. № 3240 от 30.03.2026 г. до Инспектората към Висшия съдебен съвет, а ако не желаят да сторят това по някаква причина (доколкото не са длъжни да го правят), следва да посочат в какво точно считат, че се изразяват констатираните от тях нарушения на

съдопроизводствените правила, свързани с бездействие и неправилно администриране на делото, както и че при неизпълнение на указанията на съда, съдът ще се произнесе по искането за отвод само въз основа на посоченото в подаденото искане за отвод № 107717 от 03.04.2026 г.

Указанията на съда са изпълнени, и с молба № 138263 от 30.04.2026 г. ищцата К. С. М. с ЕГН **********, от адрес, чрез адв. Т. Ф. от АК – П, с адрес на кантората адрес, доразвива своите твърдения в първоначалната молба, като заявява, че в подадената до Инспектората към Висшия съдебен съвет жалба с вх. № 3240/30.03.2026 г., по която е образувана преписка № Ж-26-420, са изложили съображенията си, свързани с неправилно администриране на делото, неспазване на съдопроизводствените правила и липса на компетентност, а именно:

1. Производството по настоящото дело било образувано във връзка с възникнал трудов спор между ищцата като работник и ответника – като бивш работодател с предмет неизплатени трудови възнаграждения по чл. 128 КТ, като същото следвало да е бързо и да се администрира, разгледа и реши по реда на част III, глава XXV от ГПК, както и че възражението за недействителност, което е направено с исковата молба не представлява и не следва да се квалифицира като отделен иск, който да обосновава прилагането на чл. 310, ал. 2 ГПК, каквото съображение съдът е посочил в цитираното разпореждане.

2. Исковата молба била подадена още на 30.12.2025 г. по ел. път с ел. подпис, чрез ССЕВ. При извършена телефонна справка в деловодството на съда на 24.03.2026 г. процесуалния представител установил, че съдебният състав не е предприел никакви действия по администриране на делото и изпращане на препис от исковата молба и приложенията към нея до ответника за отговор, като считат, че последното категорично следвало да бъде направено без значение дали става дума за бързо производство по реда на чл. 310 и сл. ГПК или не.

3. При направената на 24.03.2026 г. справка по телефона били уведомени от деловодителя на състава, че е постановено „вътрешно“ определение с рег. № 5 от 02.01.2026 г., съгласно което делото е следвало да бъде докладвано на Заместник председателя на СРС и началник на Второ Гражданско отделение за „отписване от регистъра на бързите производства“. В тази връзка сочат, че

подобен регистър нямал законова уредба в ГПК или друг нормативен акт, който да регламентира правилата за воденето му и дори съществуването му в правния мир, което пораждало съмнение за умишлено бавене на делото и некомпетентност на съдебния състав.

4. Вследствие изброеното по-горе, в рамките на три месеца по делото не са извършвани никакви действия, същото не е оставено „без движение“ за отстраняване на нередовности от ищеца, нито е изпратено на ответната страна за отговор, като едва след настояване от страна на процесуалния представител, на следващия ден – 25.03.2026 г. било постановено Разпореждане № 38408 от 25.03.2026 г., с което делото е администрирано по реда на чл. 131 от ГПК за подаване на отговор.

След като се запозна с материалите по делото, постъпилото искане за отвод № 107717 от 03.04.2026 г., както и уточнителната молба № 138263 от 30.04.2026 г., съдът установи от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 23, ал. 1 от ГПК отстраняване може да поиска всяка от страните в заседанието, след като е възникнало или е станало известно основанието за отстраняване. Съгласно чл. 23, ал. 2 от ГПК съдът решава въпроса за отстраняването при участие на съдията, за когото е направено искането. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК не може да участва като съдия по делото лице, относно което съществуват други обстоятелства, които пораждат основателно съмнение в неговото безпристрастие.

До момента по делото от страна на съдията-докладчик са постановени следните съдебни актове:

1. Определение № 5 от 02.01.2026 г., с което съдът не е допуснал разглеждане на делото по реда на чл. 310, ал. 1, т. 1 и сл. от ГПК, глава XXV „Бързо производство“, на осн. чл. 310, ал. 2 от ГПК поради съединяване в една искова молба на искове, които не подлежат на разглеждане по реда на бързото производство – с пр. осн. чл. 74, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД с иск, който подлежи на на разглеждане по реда на бързото производство – с пр. осн. чл. 128 от КТ.
2. Разпореждане № 38408 от 25.03.2026 г., с което съдът е разпоредил да се връчи препис от исковата молба и приложенията към нея на ответника, с указание, че има възможност да подаде писмен отговор със

съдържанието, посочено в призовката.

Определение № 5 от 02.01.2026 г., ведно с делото са докладвани на Заместник председателя на СРС и Началник на Второ Гражданско отделение за отписване от регистъра на бързите производства, като Заместник-Председателя на СРС и Началник на Второ Гражданско отделение с разпореждане от 05.01.2026 г. е разпоредил делото да се отпише от регистъра на бързите производства, поради което разглеждането му продължава по общия ред и не е обвързано от посочените в чл. 310, ал. 1, т. 1 и сл. от ГПК, глава XXV „Бързо производство“ срокове.

Съдът и след получаване на уточнителната молба остава с впечатлението, че като причина за искания отвод в случая се сочи подадената жалба с вх. № 3240 от 30.03.2026 г. до Инспектората към Висшия съдебен съвет, по която е образувана преписка № Ж-26-420, като очевидно страната се опасява от това, че съдът ще постанови по делото краен акт, който има реваншистки характер във връзка с подадената жалба. Тук следва ясно да бъде заявено и да стане ясно както на ищцата, така и на процесуалния и представител, че настоящия съдебен състав няма и не е имал никакво намеранние да постановява не само краен, но какъвто и да било съдебен акт с реваншистки характер нито във връзка с подадената жалба, нито във връзка с твърденията относно допуснати нарушения по простата причина, че такива не са налице, и това съвсем накратко ще бъде разгледано тук:

А. Относно характера на производството – следва ли то да се рвазгледа като бързо по реда на част III, глава XXV от ГПК, или не и каква е ролята на предявеният иск по чл. 74 от ГПК:

Както вече съдът е имал възможност да посочи в своето определение № 5 от 02.01.2026 г., съгласно чл. 310, ал. 1, т. 1 от ГПК по реда на глава XXV „Бързо производство“, се разглеждат искове за трудово възнаграждение, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, за възстановяване на предишната работа, за обезщетение за времето, през което работникът е останал без работа поради уволнението, и за поправка на основанието за уволнение, вписано в единния електронен трудов запис или в други документи. Също така в цитираното определение съдът е посочил, че **съгласно чл. 310, ал. 2 от ГПК при обективно съединяване на иск, предвиден в ал. 1, с иск, който подлежи на разглеждане по общия исков**

ред, не се допуска бързо производство. Точно и ясно тук следва да се посочи, че и към настоящия момент **настоящият съдебен състав продължава да стои твърдо на убеждението си,** че по делото освен иска по чл. 128 от КТ (който безспорно подлежи на разглеждане по реда на глава XXV „Бързо производство“), са предявени два други иска, които **подлежат на разглеждане по общия исков ред, а именно:**

- ***Иск с правно основание чл. 74, ал. 1 от КТ*** – за обявяване на недействителност на чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 71/11.04.2023 г., чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 97/12.04.2024 г. и чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 117/11.10.2024 г., и трите сключени като неразделна част от Трудов договор № 23-31 от 07.04.2023 г.
- ***Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД*** – за осъждане на ответника да заплати обезщетение за забавено плащане в размер на общо **12 214,26 лева (дванадесет хиляди двеста и четиринадесет лева и двадесет и шест стотинки),** с равностойност в евро в размер на **6 245, 05 евро (шест хиляди двеста четиридесет и пет евро и пет евроцента),** изчислена за всяка от месечните главници, считано от 21-во число на месеца, следващ полагането на труда до 29.12.2025 г. (датата на подаване на исковата молба).

От всичко казано следва, че от трите предявени с исковата молба иска – с пр. осн. чл. 74, ал. 1 от КТ, чл. 128 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, само иска по чл. 128 от КТ подлежи на разглеждане по реда на бързото производство по чл. 310, ал. 1, т. 1 от ГПК, и не следва да бъде допускано бързо производство по настоящото гр. дело и същото следва да се разглежа по правилата на общия исков ред. Именно с оглед горното и съдът е постановил цитираното определение № 5 от 02.01.2026 г., като искането е уважено и делмото отписано от регистъра на бързите производства. Само за прецизност тук следва да се отбележи, че преценката за това дали искането на ищцата за обявяване на недействителност на чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 71/11.04.2023 г., чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 97/12.04.2024 г. и чл. 4, ал. 1 на Споразумение за командироване № 117/11.10.2024 г., и трите сключени като неразделна част от Трудов договор № 23-31 от 07.04.2023 г., следва да се квалифицира като «възражение», или като предявен отделен иск по чл. 74 от КТ, принадлежи

изцяло на съда, а не на страната или на процесуалния и представител, и **настоящият съдебен състав продължава да стои твърдо на убеждението си,** че в процесния случай не е налице «възражение», а като предявен отделен иск по чл. 74 от КТ. Нещо повече – дори да се приеме, че не е налице предявен иск по чл. 74 от КТ, то безспорно е налице иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който също не подлежи на разглеждане по реда на бързото производство по чл. 310, ал. 1, т. 1 от ГПК и това е достатъчно, за да обуслови разглеждане на настоящото дсело по общия исков ред.

Б. Относно липсата на действия по администриране на делото в тримесечен срок:

Както вече се установи в предходната точка А на настоящото определение, с исковата молба са предявени три иска – с пр. осн. чл. 74, ал. 1 от КТ, чл. 128 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, от които само иска по чл. 128 от КТ подлежи на разглеждане по реда на бързото производство по чл. 310, ал. 1, т. 1 от ГПК, от което пък следва, че не следва да бъде допускано бързо производство по настоящото гр. дело и същото следва да се разглежа по правилата на общия исков ред. След като делото следва да се разгледа по общия ред, то съдът не е обвързан с разпоредбата на чл. 311, ал. 1 от ГПК, съгласно която **в деня на постъпване на исковата молба** съдът извършва проверка за нейната редовност и за допустимостта на иска. В случая приложими са разпоредбите на чл. 129 и сл. от ГПК (относно проверката на исковата молба) и на чл. 131 и сл. от ГПК (относно размяната на съдебните книжа), **като в нито една от тях срок за извършване на горните действия от страна на съда не е указан.** Това обаче не значи, че не е налице регулираща норма в тази насока и именно в тази насока е общата норма на чл. 13 от ГПК, съгласно която съдът разглежда и решава делата в разумен срок. Именно за този разумен срок съдът говори в своето разпореждане № 38408 от 25.03.2026 г., като сочи, че „приетият за разумен срок по движение на делото в СРС относно връчване на исковата молба и доказателствата по реда на чл. 131 от ГПК, насрочване на делото по реда на чл. 140 от ГПК и постановяване на окончателен съдебен акт по реда на чл. 235 от ГПК е тримесечен“, което, както се вижда и от постъпилата уточнителна молба № 138263 от 30.04.2026 г., в известна и немалка степен е възмутило ищцата и процесуалния и представител, което може да се предположи от използваните формулировки, като *«съдът за пореден път е направил самоволна и несъответстваща на*

нормативна уредба констатация», и *«никъде в ГПК или друг процесуален закон не е закрепен такъв срок».* За прецизност следва да отбележим, че в никъде в ГПК или друг процесуален закон не е закрепен и срок за проверка на исковата молба, и за размяна на книжата по делото, и за насрочването му в откритго съдебно заседание. Всеки месец в СРС се извършва деловодна справка, която се докладва на ръководството, като се следи движението на делото да се осъществява в следните срокове:

- Първоначално произнасяне /в това число проверка на исковма молба, връчване на исковата молба по чл. 131 от ГПК/ – тримесечен срок
- Насрочване на делото по реда на чл. 140 от ГПК – тримесечен срок
- Постановяване на окончателен съдебен акт по реда на чл. 235 от ГПК – тримесечен срок
- Първоначално произнасяне по бързи производства – едномесечен срок
- Насрочване на делото по бързи производства по реда на чл. 312 от ГПК – едномесечен срок
- Постановяване на окончателен съдебен акт по бързи производства – едномесечен срок

В процесния случай се установява, че делото е образувано на 30.12.2025 г., а разпореждане № 38408 от 25.03.2026 г., с пр. осн. чл. 131 от ГПК е постановено в срок, по – кратък от тримесечния – на 25.03.2026 г. Твърдението, че съдът е постановил Разпореждане № 38408 от 25.03.2026 г. по настояване и едва ли не след обаждането на процесуалния представител на ищеца по телефона, е голословно и не отговаря на истината, и е плод не толкова на съвпадение, колкото на изградената система за отследяване на сроковете от страна на съдията – докладчик, и в този смисъл разпореждането е постановено **най – вече поради това, че тримесечният срок е бил почти към своя край.**

Въпреки всичко казано обаче, съдът счита, че са налице основанията за отвод по настоящото дело, на следните основания:

Очертаната фактология не обуславя юридически изводи за процесуални пречки от абсолютен характер за участие в съдебния състав, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК. В същото време наличието на съмнения у ищцовата страна, и в частност процесуалния и представител, че няма да бъде спазено и осигурено правото и на обективен и справедлив процес, неминуемо ще доведе

до опорочаване на съдебния акт, с който делото ще завърши. Направеното искане за отвод индицира на съмнения за предубеденост и заинтересованост при решаване на казуса, като с оглед обезпечаване безпристрастност при реализиране на правосъдието, най – правилно би било съдията – докладчик да се отведе от разглеждане на делото. Това само действие би довело до обезпечаване на правото на обективен и справедлив процес на всеки гражданин и би отстранило всякакво съмнение по отношение на безпристрастността и липсата на заинтересованост на компетентния съд при постановяване на присъда. В тази връзка съдът счита, че следва да се съобрази с трайно установената съдебна практика, във връзка с един от основните принципи на европейското право – гаранцията за безпристрастен и независим съд по чл. 6 от Европейската конвенция за правата на човека. В тази насока съдът счита, че е достатъчно тук да се цитира решението от 15.12.2005 г. на Великата камара на Европейския съд по правата на човека по делото „Киприану срещу Кипър", в което се подчертава, че **впечатлението за безпристрастност на съда също е от значение за наличието на справедлив процес**. Подобни изводи съдът е направил и в случаите „Конталексис срещу Гърция" - № 59000/08 г. и „Сутягин срещу Русия" - № 30024/02, което означава, че това е едно наложило се вече и утвърдено виждане. Настоящият състав тълкува тази така прокарана генерална линия на поведение като една несъмнена необходимост да се отведе от разглеждане на делото, ако и самия да няма основания да счита себе си за предубеден спрямо когото и да било, но дори само заради обезпечаването на основно човешко право на страните по него, каквото е гарантираното от ЕКПЧ право на безпристрастен и независим съд. Както вече бе цитирано, дори лека сянка на съмнение спрямо обективността на съда тук би довела до потъпкване на основно човешко право, което настоящия съдебен състав не счита, че е правилно да се случи. С оглед горното отвеждането на настоящият състав на съда от разглеждане на делото има напълно легитимна и морална цел – да даде шанс на ищцата по делото К. С. М. с ЕГН ********** исканията и да бъдат разгледани от друг съдия – докладчик, необременен с вече постановеното от съда определение № 5 от 02.01.2026 г., и да съхрани принципа за безпристрастност на съда в най – чистата му форма.

Европейският съд по правата на човека многократно е подчертавал в своята утвърдена съдебна практика, че безпристрастността обикновено

означава липса на предразсъдъци или предубеждение и наличието или липсата на такава може да бъде проверено по няколко начина. Съдът прави разграничение между един **субективен подход**, който се стреми да установи личното вътрешно убеждение на даден магистрат по конкретното дело или дали даден магистрат е заинтересован от изхода на същото, и един **обективен подход**, **установяващ дали** магистратът **е предоставил гаранции, достатъчни да изключат всякакво основателно съмнение в това отношение**. Съдът отчита трудността да се установи нарушение по чл. 6 поради субективна пристрастност и поради тази причина е обсъждал през призмата на обективния тест повечето от делата повдигащи въпроси за липса на безпристрастност. Обективният тест дава отговор на въпроса дали магистратът е предоставил достатъчно гаранции, за да се изключи каквото и да било съмнение относно безпристрастността. **В тази насока мога да посоча като пример и относима практика делото Piersack v. Belgium, 1 October 1982, § 30, Series A no. 53, и Grieves v. the United Kingdom [GC] , no. 57067/00, § 69, ECHR 2003-XII, Olujić v. Croatia.** В унисон с практиката на ЕСПЧ в свое **Решение № 109 от 27 февруари 2013 г. по наказателно дело № 2086 по описа за 2012 г. на Върховния касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, докладваното от съдия Ц П,** се указва следното:

"Безспорна е интерпретацията и на изискването на чл.6, т.1 от КЗПЧОС за безпристрастност на съда, лимитирана в двата й аспекта. Членовете на състава трябва да са субективно свободни от лична предубеденост и пристрастност. Безусловно необходимо е обаче, те да са безпристрастни и от обективна гледна точка, като предоставят достатъчно гаранции, изключващи всяко основателно съмнение в това отношение.

При обсъждане на субективния критерий, личната безпристрастност на съдията и на заседателите се презумира до доказване на противното. Що се касае до тълкуването на обективния критерий, то предпоставя задължение за установяване на съществуващи факти от действителността, извън личното поведение на членовете на съдебния състав, които могат да породят съмнения в тяхната безпристрастност и непредубеденост. В коментирания аспект ***дори външното впечатление може да бъде определящо за доверието, което съдилищата трябва да***

вдъхват в обществото и най-вече в страните в наказателното производство."

Считам, че по смисъл тази практика, ако и да е създадена по наказателни дела, е напълно относима и към гражданското съдопроизводство, поради което и с оглед всичко дотук казано, следва очевидно да се приеме, че още с постановяване на определение № 5 от 02.01.2026 г. съдът е изложил становище относно някои аспекти на спора, поради което и ***за да няма съмнения в безпристрастността и обективността на съдията–докладчик, както и за да се избегнат всякакви съмнения за наличие на предубеденост*** при разглеждане и решаване на делото, съдията-докладчик следва да се отведе от разглеждането на делото на основание чл.22, ал.1, т.6 ГПК.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТВЕЖДАМ СЕ като съдия - докладчик по гражданско дело номер № 56444 по описа за 2025 г. на СРС, на осн. чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК.

ДЕЛОТО да се докладва на Заместник председателя на СРС и Началник на Второ Гражданско отделение за определяне на друг съдия – докладчик.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____